

Foretagelse af det, som de troe er rigtigt, saalænge man stæbe feer hen til Regjeringen som den, der skal besørge baade det Ene og det Andet? Ere vi eller ere vi ikke overregjerede her i Landet? Ere ikke, saa at sige, alle Interesser under ministeriel Bestyrelse? Seg vil komme til at foreslaae, at den enten udstrækkes betydeligt eller aldeles affkaffes. — Seg vil først holde mig til, hvad der er et Hovedpunkt i Loven, nemlig Landstutteriets Ophævelse, og derved gjøre opmærksom paa, at den Maade, hvorpaa man vil ophæve det, virkelig synes noget besynderlig. Man vil sælge Hestene ved Auction, og man vil dog ikke sælge dem ved Auction; man er ængstelig for, at de skulle blive solgte til Ublandet. Men nu vil jeg dog spørge ærede Medlemmer, om der vilde gives noget mere glimrende Beviis for Landstutteriets Fortræffelighed, end at Ublændinge gabe høie Priser for Hestene, og om det ikke vilde være en ypperlig Anviisning for dem her i Landet, der maatte ønske at kjøbe, at Ublændinge satte saa stor Pris paa Hestene, at de dreve dem op. Seg vil foreslaae, at man dog gjør een af Delene, enten sælger ved Auction eller ikke sælger ved Auction, thi denne Blanding kan umulig være heldig. Seg skal imidlertid ikke videre omtale dette Landstutteri, siden det nu foreslaaes hævet.

Følge § 2 skal Staten virke til Huusdyravlens Fremme ved Uddeling af Præmier for Heste, Dvæg, Faar og Sviin. Naar man dog nu havde havt et Haab om, at det idetmindste skulde være overladt til vedkommende landøkonomiske Foreninger i Landet at anvende de mellem dem fordeelte Bølsb saaledes, som de fandt bedst, men nei, den hele Forretning, den hele Anvendelse af Pengene forbliver under Indrigsministeriet. Landstutmesteren skal f. Ex. ved Præmieuddelingen for Hingste have et Beto; selv om den Egn i Landet, hvor Pengene skulle anvendes, har en Jury af 12 af dens bedste Mænd, som siger: den Hingst skal have Præmie, saa kan Landstutmesteren komme med sit Beto og sige: Nei, den skal ingen Præmie have! Det forekommer mig ikke at være heldigt. Naar Regjeringen endelig vil blande sig i Huusdyravlens Fremme, hvorfor indskrænker man sig da til de her nævnte Arter, hvorfor

indlemmer man ikke andre, saasom Duer, Høns, Vender, Gæs, o. s. v. under denne Lov? Det er bekjendt nok, at vi have en stor Mangel paa gode Høns her i Landet, og at der her lægges meget færre Æg end f. Ex. i Belgien; jeg vilde betragte det for en ikke ringe Gjenstand, om Hønsavlens kunde blive godt indrettet. — Men hvad jeg især vilde ansee for et stort Fremmskridt — og jeg haaber, at alle de Herrer Landmænd vilde være enige med mig deri — det er: at Landvæsenet og hvad dertil hører kunde være frit for at være under nogen som helst Bestyrelse af Regjeringen. Seg vil minde de Herrer om, at Landvæsenet hos os er frebet temmelig betydelig frem, ikke ved Hjælp af Regjeringens Understøttelse, men tiltrods for Regjeringens Anstrængelse for at genere Landvæsenet. Der er to Maader, hvorpaa en Regjering kan hæmme et Lands Fremmskridt; i det Store ved Beskæftigelsesløb — det have vi sørget for paa en overmaade effectiv Maade — og i det Mindre ved, at Regjeringen vil blande sig i Alt og gaae i en saadan Detail som den, der foreslaaes i det foreliggende Lovudkast; det er i dette som i alle andre Tilfælde Friheden, som virker bedst. Seg skulde imidlertid ikke have Noget imod, dersom det ærede Thing maatte beslutte i Forening med Regjeringen at anvende en betydelig Sum Penge til Landvæsenets Fremme, men at det skete paa den Maade, at de Foreninger, der maatte danne sig frivillig i ethvert Amt og melde, at de have den og den Sum til deres Raadighed, fik tilskudt en ligesaa stor Sum, og at der aarlig indberettes til Rigsbagen, hvorledes Pengene vare anvendte, for at den under Finantslovens Behandling kunde skjønne, om man skulde vedblive med den Art Bidrag eller ikke; det troer jeg maaskee kunde gjøre nogen Nytte, det kunde ialtsald ikke gjøre den Skade, som man vil gjøre ved at vedtage denne og lignende Love, og vedblive med de aarlige Bevillinger, som Regjeringen hidtil har anvendt til slige Siemed. Hvad er det, vi omtrent anvende til Landvæsenets Fremme? Foruden Udgifterne til Landbohøistolen, som vi kunne betragte som en fast Sum, give vi 50,000 Rbd., og naar vi nærmere ville see efter, bliver det maaskee 60,000 Rbd., og vi have altsaa her en Capital repræsenteret af